

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 czerwca 2020 r., znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 maja 2020 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił H. S. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) synu J. S.. W treści uzasadnienia organ rentowy wskazał, że zgromadzona dokumentacja nie potwierdza, aby bezpośrednio przez śmiercią wnioskodawczyni przyczyniała się do utrzymania zmarłego syna. Organ rentowy wskazał ponadto, że zmarły syn H. S. był uprawniony do emerytury, która zapewniała mu niezbędne środki utrzymania.

/decyzja k.7 plik I akt ZUS/

W dniu 30 czerwca 2020 r. pełnomocnik H. S. złożył odwołanie od ww. decyzji. Skarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 71 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że to H. S. miała przyczynić się do utrzymania zmarłego syna J. S.. Pełnomocnik wnioskodawczyni podkreślił, że J. S. nigdy nie założył rodziny oraz nie miał dzieci i w związku z tą okolicznością prowadził wspólne gospodarstwo domowe z matką. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o przyznanie H. S. prawa do renty rodzinnej po zmarłym J. S. i zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm prawem przepisanych.

/odwołanie k.3 – 7/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. W treści odpowiedzi wskazał, że na skutek odwołania od decyzji z dnia 2 czerwca 2020 r., organ rentowy wydał decyzję z dnia 14 lipca 2020 r., którą uchylił decyzję z dnia 2 czerwca 2020 r. Zdaniem organu rentowego, nie zachodzi przesłanka, żeby zmarły syn bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania wnioskodawczyni.

/odpowiedź na odwołanie k.16 – 16 odwrót/

Decyzją z dnia 14 lipca 2020 r., znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 maja 2020 r. i na skutek odwołania z 30 czerwca 2020 r. od decyzji z dnia 2 czerwca 2020 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił H. S. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) synu J. S.. W treści uzasadnienia organ rentowy wskazał, że odmówił H. S. przyznania renty rodzinnej po J. S. ponieważ zgromadzona dokumentacja nie potwierdza, że syn bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do jej utrzymania. W ocenie organu rentowego, samo finansowe wsparcie rodziców przez ich dzieci nie może być w każdej sytuacji traktowane, czyli bez względu na sytuację rodziców, jako wystarczająca podstawa do przyznania renty rodzinnej rodzicom po śmierci dziecka. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że na dzień zgonu syna i nadal H. S. posiada emeryturę w kwocie 1 746,78 zł, a przyczynianie się do utrzymania zachodzi tylko wtedy, gdy realizowane jest wobec pozostawionych w niedostatku rodziców.

Niniejszą decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych uchylił decyzję z dnia 2 czerwca 2020 r.

/decyzja k.9 plik I akt ZUS/

W dniu 30 lipca 2020 r. pełnomocnik H. S. złożył odwołanie od ww. decyzji. Skarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 71 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że zmarły syn J. S. nie przyczynił się do utrzymania H. S. podczas, gdy przesłanką przyznania prawa do renty rodzinnej dla rodzica po zmarłym dziecku jest to, żeby to dziecko przyczyniało się bezpośrednio przed śmiercią do utrzymania rodzica. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o przyznanie H. S. prawa do renty rodzinnej po zmarłym J. S. i zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm prawem przepisanych.

/odwołanie k.3 – 7 akt o sygn. VIII U 1804/20/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. W treści odpowiedzi wskazał, że na skutek odwołania od decyzji z dnia 2 czerwca 2020 r., organ rentowy wydał decyzję z dnia 14 lipca 2020 r.,

którą uchylił decyzję z dnia 2 czerwca 2020 r. Zdaniem organu rentowego, nie zachodzi przesłanka, że zmarły syn bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania wnioskodawczyni.

/odpowiedź na odwołanie k.8 – 8 odwrót akt o sygn. VIII U 1804/20/

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2021 r. Sąd zarządził połączenie sprawy o sygnaturze akt VIII U 1804/20 ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 1648/20 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zarządził ich prowadzenie pod sygnaturą VIII U 1648/20.

/postanowienie , protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2021 r. , płyta CD k.52/

Decyzją z dnia 19 maja 2020 r. , znak (...) , Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił H. S. prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia za okres od 1 kwietnia 2020 r. do 30 kwietnia 2020 r. po zmarłym w dniu 4 kwietnia 2020 r. J. S.. W treści uzasadnienia organ rentowy wskazał, że odmówił H. S. wypłaty niezrealizowanego świadczenia ponieważ nie należy ona do członków rodziny uprawnionych do renty rodzinnej po zmarłym J. S., który bezpośrednio przed śmiercią nie przyczynił się do jej utrzymania (wnioskodawczyni posiada własną emeryturę), a ponadto wnioskodawczyni nie przyczyniała się bezpośrednio do utrzymania J. S., który posiadał własną emeryturę.

/decyzja – plik II akt ZUS/

W dniu 30 czerwca 2020 r. pełnomocnik H. S. złożył odwołanie od ww. decyzji. Skarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 136 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że H. S. nie przysługuje prawo do świadczenia niezrealizowanego, ponieważ H. S. nie należy do kręgu osób uprawnionych do renty rodzinnej. Pełnomocnik wnioskodawczyni podkreślił, że osobą uprawnioną do niezrealizowanego świadczenia jest m.in. inny niż małżonek lub dzieci zmarłego członek rodziny uprawniony do renty rodzinnej po zmarłym lub na którego utrzymaniu pozostawała osoba zmarła. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o przyznanie H. S. prawa do niezrealizowanego świadczenia za kwiecień 2020 r. i zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm prawem przepisanych.

/odwołanie k.3 – 4 akt o sygn. VIII U 1649/20/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. Pełnomocnik organu rentowego podtrzymał argumentację przedstawioną w treści zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.7 – 7 odwrót akt o sygn. VIII U 1649/20/

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2021 r. Sąd zarządził połączenie sprawy o sygnaturze akt VIII U 1649/20 ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 1648/20 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zarządził ich prowadzenie pod sygnaturą VIII U 1648/20.

/postanowienie , protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2021 r. , płyta CD k.52/

Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2021 r. pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołania i oświadczył, że to skarżąca pozostawała na utrzymaniu zmarłego syna

/ stanowisko pełnomocnika - min.00:05:35 – 00:07:00 rozprawy z dnia 19 stycznia 2021 r., płyta CD k.52 i skrócony protokół k 49v/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. S. urodziła się (...) Ma przyznane prawo do emerytury. Wysokość należnego jej świadczenia wynosi 1 746,78 zł.

/okoliczności bezsporne/

Syn wnioskodawczyni S. S. urodził się (...), zmarł 4 kwietnia 2020 r. S. S. posiadał prawo do emerytury. Wysokość przysługującego mu świadczenia wynosiła 2 616,67 zł netto. Do dnia śmierci S. S. pozostał kawalerem, nie miał dzieci.

/okoliczności bezsporne/

Wnioskodawczyni oraz jej syn od zawsze zamieszkiwali w tym samym mieszkaniu i prowadzili wspólne gospodarstwo domowe. Wnioskodawczyni oraz S. S. nie stosowali ścisłego podziału otrzymywanych świadczeń emerytalnych, a wszelkie koszty związane ze zwykłą egzystencją, czy też opłatami za leki i wizyty lekarskie były pokrywane ze wspólnej kasy. Swoje świadczenia odbierali od listonosza i wkładali do wspólnej szuflady. W okresie zimowym stałe koszty związane z utrzymaniem mieszkania (opłatą za gaz) i opłatami za wodę, prąd, telefon wynosiły około 1000 zł (w pozostałych okresach opłaty były nieznacznie mniejsze). Wnioskodawczyni jest osobą schorowaną, ma m.in. chorobę wieńcową, cukrzycę i inne. W związku z tym na leki miesięcznie wydaje ok. 300 zł lub więcej. Jeden z jej leków kosztuje 140 zł i nie jest refundowany, bezpłatnie ma tylko leki na cukier. Koszty leków u zmarłego były nieprzewidywalne, zależało to od jego samopoczucia, bo dochodziła morfina i plastry. Mogło to być około 400 złotych miesięcznie. Poza tym zarówno zmarły, jak i skarżąca mieli prywatne wizyty u lekarzy. Jak zmarły nie mógł jechać na wizytę, to opłacała prywatną wizytę lekarza onkologa w domu A. Franc. Wnioskodawczyni korzystała prywatnie z kardiologa, gdzie wizyta u tego specjalisty kosztowała około 180 złotych oraz z okulisty, do którego chodziła cyklicznie co 2 miesiące i każda wizyta to był koszt ok. 150 zł. Z innych prywatnych lekarzy odwołująca nie korzystała. Pozostałą kwotę pieniędzy, które zostawały skarżąca z synem wydawali na utrzymanie.

Otrzymywane przez wnioskodawczynię oraz jej syna świadczenia pozwalały w zasadzie wyłącznie na pokrycie powyższych kosztów oraz bieżące utrzymanie jak zakup żywności, środków higienicznych, produktów chemicznych itp. i praktycznie wykluczały zaoszczędzenie jakichkolwiek środków finansowych.

/zeznania świadków A. Franc min. 00:21:57 – 00:41:02, I. S. min.00:45:15 – 00:51:16, oraz zeznania wnioskodawczyni min. 00:53:12 – 00:53:31 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:07:14 – 00:19:10 rozprawy z dnia 19 stycznia 2021 r., płyta CD k.52/

Po śmierci syna, wnioskodawczyni nie jest w stanie pokryć kosztów utrzymania siebie, w których dotychczas partycypował w znacznej części S. S.. H. S. z przysługującej jej emerytury pokrywa stałe koszty w wysokości około 1000 zł miesięcznie, a także koszt zakupu leków w wysokości około 300 zł miesięcznie i koszty wskazanych wyżej prywatnych wizyt lekarskich. Praktycznie odwołującej nie wystarcza już na bieżące utrzymanie tj. zakup jedzenia, środków higienicznych, chemicznych itp. Z uwagi na złą sytuację finansową, wnioskodawczyni zmuszona jest korzystać z pomocy finansowej. Udzielając jej takiej pomocy córka oraz dalsza rodzina, głównie A. Franc. Kupują jej one co miesiąc wszystkie niezbędne produkty żywnościowe, higieniczne, chemiczne itp. Poza tym dokonują także zakupu niezbędne środki jak plastry na odleżyny, odparzenia itp. Taki problem nie występował w czasie, kiedy żył syn odwołującej, gdyż dzięki jego emeryturze wystarczało na utrzymanie.

/zeznania świadków A. Franc min. 00:21:57 – 00:41:02, I. S. min.00:45:15 – 00:51:16, oraz zeznania wnioskodawczyni min. 00:53:12 – 00:53:31 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:07:14 – 00:19:10 rozprawy z dnia 19 stycznia 2021 r., płyta CD k.52/

Wnioskodawczyni jest bardzo ciężko się poruszać, chodzi wsparta o balkonik, większość czasu leży albo siedzi.

/bezsportne; nagranie z sali sądowej k 52/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów - akt rentowych ZUS oraz w oparciu o zeznania wnioskodawczyni i przesłuchanych w procesie świadków. Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom, z których wprost wynika nie tylko fakt prowadzenia wspólnego gospodarstwa przez wnioskodawczynię oraz jej syna, ale co istotne zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie na relacje majątkowe panujące

między wnioskodawczynią a synem. Nadto nie pozostawia wątpliwości w jakiej sytuacji majątkowej znalazła się wnioskodawczyni po śmierci syna.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie od decyzji odmawiającej wnioskodawczyni renty rodzinnej po zmarłym synu jest zasadne.

W myśl art. 67 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2020r. poz. 53) do renty rodzinnej uprawnieni są następujący członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione;
- 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka;
- 3) małżonek (wdowa i wdowiec);
- 4) rodzice.

Zgodnie natomiast z brzmieniem z art. 71 cytowanej ustawy rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) ubezpieczony (emeryt lub rencista) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania;
- 2) spełniają odpowiednio warunki określone dla wdowy i wdowca w art. 70 ust 1 i 2 i 2 oraz, co do wieku, również w art. 70 ust. 5.

W kwestii uprawnienia wnioskodawczyni do renty rodzinnej po zmarłym synu wskazać należy, że spór w niniejszej sprawie sprowadził się do ustalenia, czy J. S. bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania matki, w rozumieniu przepisu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Sąd na podstawie poczynionych ustaleń uznał, że w sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 71 pkt 1 ww. ustawy. Syn wnioskodawczyni, który przez cały czas mieszkał wraz z odwołującą i prowadził z nią wspólne gospodarstwo, niewątpliwie przyczynił się do jej utrzymania, które nie ograniczało się jedynie tylko do wspólnego zamieszkiwania, a co istotne polegało na dostarczaniu odwołującej środków niezbędnych do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje bowiem, że wszelkie koszty związane ze zwykłą egzystencją wnioskodawczyni oraz jej syna, czy też opłatami za leki i wizyty lekarskie były pokrywane ze wspólnych pieniędzy, co niewątpliwie przekładało się na sytuację materialną wnioskodawczyni i umożliwiało jej zaspokojenie podstawowych potrzeb. Wprawdzie w ostatnich trzech latach swojego życia S. S. chorował na nowotwór, co z kolei generowało dodatkowe koszty m.in. związane z dodatkowym ogrzewaniem mieszkania, czy też zakupem leków oraz wizytami lekarzy specjalistów, to jednak sytuacja materialna wnioskodawczyni uległa znacznemu pogorszeniu dopiero po śmierci syna.

Trzeba podkreślić, iż w okresie zimowym stałe koszty związane z utrzymaniem mieszkania (opłatą za gaz) i opłatami za wodę, prąd, telefon wynoszą około 1000 zł (w pozostałych okresach opłaty były nieznacznie mniejsze) i nie zmieniły się jak zmarł S. S.. Wnioskodawczyni jest osobą schorowaną, ma m.in. chorobę wieńcową, cukrzycę, problemy z poruszaniem. W związku z tym na leki miesięcznie wydaje ok. 300 zł lub więcej. Jeden z jej leków kosztuje 140 zł i nie jest refundowany. Musi płacić również za pozostałe leki, a jedynie leki na cukrzycę otrzymuje bezpłatnie. Koszty leków u zmarłego były nieprzewidywalne i kształtowały się około 400 złotych miesięcznie. Poza tym zarówno zmarły, jak i skarżąca mieli prywatne wizyty u lekarzy. Jak zmarły nie mógł jechać na wizytę, to opłacała prywatną wizytę lekarza onkologa w domu A. Franc. Wnioskodawczyni korzystała prywatnie z kardiologa, gdzie wizyta u tego

specjalisty kosztowała około 180 złotych oraz z okulisty, do którego chodziła cyklicznie co 2 miesiące i każda wizyta to był koszt ok. 150 zł. Pozostałą kwotę pieniędzy, które zostawały skarżąca z synem wydawali na utrzymanie.

Otrzymywane przez wnioskodawczynię oraz jej syna świadczenia pozwalały w zasadzie wyłącznie na pokrycie powyższych kosztów oraz bieżące utrzymanie jak zakup żywności, środków higienicznych, produktów chemicznych itp. i praktycznie wykluczały zaoszczędzenie jakichkolwiek środków finansowych.

Nie ulega wątpliwości, że należne jej świadczenie wraz ze świadczeniem syna przynosiło łącznie około czterech tysięcy złotych, tak w chwili obecnej wnioskodawczyni dysponuje jedynie własnym świadczeniem emerytalnym w wysokości około półtora tysiąca złotych. Nie może zatem dziwić, że wnioskodawczyni z własnej emerytury nie jest w stanie pokryć wszelkich kosztów związanych z egzystencją i tym samym pomoc okazywana jej przez córkę, czy też dalszą rodzinę jest niezbędna. Gdyby nie ich pomoc skarżącej nie wystarczałoby na zaspokojenie podstawowych potrzeb, jak zakup artykułów spożywczych, chemii, środków higienicznych, czy specjalistycznych np. plastrów na odleżyny (z uwagi na schorzenia narządu ruchu w większości odwołująca leży albo siedzi). Wszystkie te potrzeby zaspokajają w chwili obecnej córka i A. Franc, które co miesiąc dokonują zakupów wymienionych towarów.

W tym miejscu na uwagę zasługuje wyrok Sądu Apelacyjny we Włocławku z dnia 15 lutego 2012 r. sygn. akt III AUa 1657/11, który wyraził stanowisko, że sformułowanie „przyczyniał się”, wyrażone w treści art. 71 ustawy, powinno być rozumiane w ten sposób, że dla spełnienia zawartej w niej przesłanki prawa do renty rodzinnej wystarczające będzie wykazanie choćby częściowego pozostawania na utrzymaniu zmarłego.

Nadto nie ulega wątpliwości, że przepisy nie wymagają od rodzica starającego się o rentę rodzinną po zmarłym dziecku, aby nie miał on żadnych źródeł dochodu, warunkiem jest jedynie to, aby ubezpieczony bezpośrednio przed śmiercią przyczyniał się do ich utrzymania, a taka sytuacja z całą pewnością miała miejsce w niniejszej sprawie. Co więcej, tutejszy Sąd podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa 769/18 zgodnie, z którym dla spełnienia przesłanki "przyczynienia się do utrzymania" wystarczające jest wykazanie choćby częściowego pozostawania na utrzymaniu zmarłego. Renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania. Sytuacja taka może zachodzić, mimo że mają oni swoje utrzymanie.

Wobec uznania przez Sąd, że skoro syn wnioskodawczyni bezpośrednio przed zgonem, a także długo przed, zamieszkiwał z odwołującą i przyczyniał się znacząco do jej utrzymania powodując, że nie znajdowała się ona w niedostatku, H. S. spełnia warunki do renty rodzinnej po nim.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawczyni dotyczącego decyzji mocą, której odmówiono jej prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia.

Stosownie do art. 136 ust. 1 ww. ustawy w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Dla przyznania świadczeń z art. 136 ww. ustawy nie wystarcza zatem stwierdzenie, iż dana osoba jest członkiem rodziny zmarłego. Wskazać należy, że w treści przepisu art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej brak jest zawężenia kręgu osób uprawnionych do niezrealizowanego świadczenia ze względu na stopień pokrewieństwa ze zmarłym. Z treści tego przepisu (in fine) wynika natomiast, że świadczenie to przysługuje – w braku małżonka i dzieci - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

W ocenie Sądu Okręgowego - w niniejszym stanie faktycznym - nie można przyjąć, że zmarły pozostawał na utrzymaniu wnioskodawczyni. Bowiern opiekowanie się synem podczas choroby nie jest równoznaczne z pozostawianiem zmarłego na utrzymaniu skarżącej. Co więcej, nie ulega wątpliwości, że to syn w znacznej mierze przyczyniał się do utrzymania wnioskodawczyni. Sąd nie neguje tego, że odwołująca otoczyła chorego syna opieką i była z nim bardzo związana emocjonalnie, ale w świetle zacytowanych przepisów nie było podstaw do przyznania wnioskowanego świadczenia.

W związku z powyższym żądanie wnioskodawczyni o wypłatę niezrealizowanego świadczenia jest bezzasadne, o czym Sąd Okręgowy orzekł, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. na rzecz H. S. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), mając na uwadze, że wnioskodawczyni wygrała jedno z dochodzonych - w dwóch odrębnych odwołaniach - roszczeń.

S.B.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni, a pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi oraz pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi